

CARTA DOMINICAL

9 DE JULIOL DE 2023

RESSÓ DE LA PARAULA

Déu i el Cèsar (Déu i el poder polític)

No podem deixar de banda la mirada sobre el món de la política, encara que sembli un exercici complex, principalment quan cal prendre decisions importants que afecten l'exercici del poder, com és el cas de les eleccions democràtiques. És responsabilitat ciutadana, però sobretot és responsabilitat del cristià conscient. No oblidem que, com ens ha recordat el magisteri dels papes recents, la política mereix l'estima d'un dels més valuosos serveis que una persona pot prestar a la societat: és exercici de caritat social.

Aquesta mirada al món del poder polític mai no ha faltat a l'Església, des dels mateixos començaments. Sant Pau, el Llibre dels Fets dels Apòstols, la Primera Carta de Sant Pere, es van esforçar clarament a mostrar que els cristians no eren per si mateixos cap amenaça per al poder establert. Sempre va pesar molt la màxima de Jesús: "Doneu al Cèsar el que és del Cèsar i a Déu el que és de Déu" (Mc 12,13-17). Paraules alliberadores, principi de secularitat, en el sentit d'autonomia de les realitats temporals.

Una altra cosa era si aquest poder s'entengués com a "teocràcia", és a dir, quan el propi poder es presenta com avalat per l'autoritat divina, i adornat amb les seves propietats: així les autoritats jueves del temps de Jesús o fins i tot el mateix emperador romà (divus) quan exigia la submissió deguda a la divinitat. És en aquests casos quan els cristians van seguir aquella màxima que va sortir dels llavis de Pere i Joan en respondre a les pretensions del Sanedrí. Una màxima que va ser present en el fons de tots els successos martirials de la història: "Cal obeir Déu abans que els homes" (Ac 5,29). Ni els homes, ni cap poder polític són Déu, ni poden exigir res que només Déu pot demanar en justícia.

No pensem que aquesta pretensió de "divinització" de l'autoritat va ser cosa de l'antiguitat. Avui persisteix, alimentada per ideologies messiàniques, que es resisteixen a acceptar una instància per sobre d'elles, donant lloc a règims polítics totalment repressius. El filòsof Jean Guittou escrivia en el seu *Testament Filosòfic*:

"Si Déu no està per sobre del poble, és el poble qui es converteix en Déu, la llei humana en voluntat de Déu, el dret humà en dret diví. La llibertat de pensar de manera diferent a l'opinió pública es torna idèntica a la blasfèmia. No hi ha llavors ni democràcia, ni llibertat, ni laïcisme" (Jean Guittou, *El meu testament filosòfic*, Madrid 1998, 191. En conversa en Fr. Mitterrand)

Que Déu Pare estigui per damunt de tots nosaltres, de tots els poders, en primer lloc, és alliberador, perquè Déu és saviesa i amor, veritat i llibertat. Però, a més, és il·luminador del món i de la història, i els cristians, en rebre aquesta llum a través de la fe, projecten sobre les persones i els esdeveniments aquesta llum: fan avançar la història cap al Regne de Déu, que Jesucrist va portar al món.

En el moment de votar coincideixen en el cristià dos pensaments aparentment contradictoris: ha de triar el projecte polític més pròxim al Regne de Déu i alhora està convençut que no pot demanar un projecte polític que encarni aquest Regne, ni en el contingut de les seves propostes, ni en les formes o els mètodes. Per a això té l'ajuda de la Doctrina Social de l'Església, que és la llum de l'Evangeli sobre les realitats socials i polítiques.

Una tasca essencial, per tant necessària per a tots, i un repte que Déu mateix posa davant la nostra llibertat.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Felíu de Llobregat